

Svar på offentligt svarbrev fra rådet "Svar på kritik" d. 30 august 2018

København d. 12 september 2018

Kære Willy Kuijper, Trine Möller, Jacob Kølle Christensen, Peter Bendtsen, Mary McGovern, Pernilla Rosell Steuer og Lennart Pasborg

Tak for jeres svar. På trods af vores uenigheder er det godt, at vi forsøger at holde den venskabelige tone, selvom jeg ikke er helt sikker på, at vi er helt enige om, hvad vi hver især mener hører under denne venskabelige tone, men vi kan jo kun prøve, så godt vi kan.

I mener, at min kommunikationsform er ude af trit med Sagens ånd og formål og mener, at overskriften i mine to åbne breve – *Sagens problem har historisk set været, at de ufærdige sider har regeret for meget* – taler sit tydelige sprog og altså er et udtryk for, at I bliver hængt ud.

Hvis nu rådet tager 7 knappenåle og hver sætter en knappenål på hovedsymbolet, hvor rådets medlemmer mener de hører hjemme i spiralkredsløbet, da vil rådet opdage – medmindre rådet overvurderer sig selv – at man befinder sig i dyreriget. Dyreriget er karakteriseret ved ufærdige mennesker, der nødvendigvis må begå ufærdige handlinger.

Sagens historie er derfor også en historie om jordmennesker, der er kommet ind og også har ladet deres ufærdige sider regere i Sagen. Dette gælder særligt Sagens mest fremtrædende personer, og vi kan nævne Erik Gerner Larsson, Per Bruus Jensen og Willy Kuijper, men man kunne tilføje mange mange andre. Titlen på mine breve afspejler således Martinus analyser om spiralkredsløbet og jordmenneskers placering i dyreriget og det, vi ved om Sagens historie. Man kunne også have skrevet "*Jens Lindsbys problem har historisk set været at hans ufærdige sider har regeret for meget*". Selvom dette også er sandt, ville det dog næppe have den store almene interesse.

Som det er karakteristisk for alle rådets svar, mener rådet også her, at kritikken af rådet er tilsværtning, bagtalelse, sladder, at rådet bliver hængt ud og andet. Rådet fremstiller konsekvent sig selv som nogen, der uretmæssigt bliver "udsat" for ukærlige handlinger af ukærlige medvæsener. At det aldrig kan hænge sådan sammen ifølge Martinus åndsvidenskab, synes rådet ikke rigtig at tage notits af. I øvrigt bliver rådet ikke bagtalt ved åbne breve. Bagtalelse kræver, at der sker bag ryggen på rådet, og det gør det jo ikke.

Det er, som om rådet ikke kan skelne mellem tilsværtning og bagtalelse på den ene side, og beskrivelser og analyser af handlinger og karakteregenskaber på den anden. Når Martinus f.eks. beskriver, at vi i en periode har djævebevidsthed, er dette selvfølgelig ikke nogen speciel ros til jordmennesker, men det er sandheden. Ligeledes beskriver Martinus sine medmennesker råt og usødet, hvilket jeg har en del eksempler på i del 1 i mine breve. Men selv om Martinus gør dette,

er der hverken tale om sladder, tilsværtning eller at hænge nogen ud. Der er tale om, at han beskriver nogle situationer eller laver en analyse af nogle karakteregenskaber hos andre personer.

Ærlig talt synes jeg, det ville klæde rådet at stoppe al det offentlige klageri over den situation rådet er kommet i og specielt andre medvæsener, og huske, at intet relativt højt udviklet væsen klager over sin skæbne. Og hvorfor gør det relativt højtudviklede væsen ikke dette? Ja det skyldes selvfølgelig at dette væsen ved, at det selv er første årsag til det, det møder. I oplever jer sværtet til, bagtalt, hængt ud og udsat for sladder, og mener I, at I er den første undtagelse i verdensaltets historie til loven om årsag og virkning? Martinus beskriver problematikken på denne måde:

"Og hvis De nu vilde spørge mig, hvornaar De kan være sikre paa ikke at være en "Judas", da maatte jeg svare: "Naar De er blevet saa indlevet i det guddommelige Lys, at De føler, at ingen kan gøre Uret og ingen kan lide Uret, og at De selv er enhver Ubehageligheds dybeste Aarsag, der maatte ramme Dem og derfor aldrig kan føle Dem som Martyr, aldrig kan føle Dem uretfærdigt behandlet af den eller den, ligegyldigt hvad disse vedkommende saa end maatte gøre imod Dem, [...]"

(Tærskelens Vogtere, Kosmos 1937, s. 81)

Så spørger rådet, hvad meningen med disse åbne breve er. Da Sagen jo åbenlyst ikke befinder sig i en specielt harmonisk situation, må man selvfølgelig prøve at lave analyser af, hvordan det kan være. Da strukturen er identisk med alkærligheden, ville alkærligheden blomstre, hvis strukturen blev fulgt. Når alkærligheden ikke blomstrer i Sagen, må det følge, at strukturen ikke bliver fulgt. Det er derfor, jeg skriver, at det er vigtigt at dokumentere, hvad der reelt er sket i Sagen, og hvad Martinus har sagt, for af den vej vil vi kunne danne os et indblik i, hvad der er gjort forkert, og hvordan Martinus har tænkt det.

Da Martinus var til stede på det fysiske plan, kunne han jo sørge for, at strukturen ikke kørte af sporet, hvilket så er det samme som at tage vare på alkærligheden. Det er klart, at man ikke i den situation skal komme og kritisere noget, for da kritiserer man alkærligheden. Men i den nuværende situation, hvor strukturen ikke bliver fulgt, da må det selvfølgelig kritiseres. Hvis man ikke kritiserer strukturovertrædelser, er det jo det samme som, at man accepterer det, der ikke er identisk med alkærligheden, og man bliver således – om end muligvis passivt – en, der modarbejder alkærligheden. Og desuden er der ikke andre end jordiske væsener til at varetage kritikken af det, der ikke er alkærligheden. Deraf følger yderligere, at løsningen på denne undervisningssituation er at bringe tingene i overensstemmelse med strukturen, først da er man hævet over kritik.

I øvrigt ser det for mig ud, som om strukturen er noget, der vil blive indført og anvendt i hele samfundet:

"Martinus [...] Men jeg kan se ... alt det er pillet væk, som laver alle de her stridigheder. Og hvis vi ikke kan lave ... Det er jo begyndelsen til verdensfreden. Og jeg tror, at der er mange forretningsmænd, der vil lave noget lignende af det manuelle."

(Rådsmøde, 4/3-1975)

Strukturen er altså ikke noget, der kun er relevant internt på MI, men vil også inspirere forretningsverdenen, og vi forstår, hvorfor Martinus skriver, at vi alle er med i Sagen. Ja selv dyrene er med, nævner Martinus et sted. Men for at strukturen skal blive integreret i det daglige liv, må den selvfølgelig være blevet gjort kendt, og man må diskutere og selvfølgelig primært erfare, hvad der er en del af strukturen, og hvad der ikke er. Det er så i øvrigt det samme som at finde ud af, hvad alkærligheden er, og hvad den ikke er.

Set i det lys er det nemt at forstå, at strukturen bør være offentlig kendt, og at dens forhold skal analyseres og diskuteres i fuld offentlighed. Jeg må blot sige, at rådets forsøg på at undgå offentlighed – for mig at se – er udtryk for meget gamle bevidsthedsenergier, der kan henføres til mindre demokratiske styreformer og hemmelige sekter og samfund. Men det kan rådet ønske som de vil, det kommer bare ikke til at ske, for det er et udlevet bevidsthedsideal i udviklingen.

Hele situationen i Sagen lige nu drejer sig således ikke om at rette enkelte fejl, men det drejer sig om en bevidsthedsudvikling omkring Martinus struktur. Denne bevidsthedsudvikling vil betyde, at man integrerer strukturen i sit hjerte, og i det omfang man formår dette er man det reelle centrum i denne Sag. Som det er i dag, er det ikke sikkert, man ville opdage det, hvis der kom nogle, der havde strukturen i deres hjerte, for det, hele denne konflikt eller undervisningssituation har vist, er, at man rent faktisk ikke ved, hvad det reelt indebærer.

Men for dem, der i fremtiden skal lede denne Sag, bliver det selvfølgelig vigtigt, at det er belyst, hvad der er sket i Sagen, så man undgår de samme fejltagelser og forstår, hvordan Sagen historisk set hænger sammen.

Jeg kan selvfølgelig ikke kommentere alle jeres punkter, da det ville være som at begynde forfra med et nyt dokument, og jeg kan blot henvise til de to breve "*Sagens problem har historisk set været, at de ufærdige sider har regeret for meget del 1 og del 2*". Disse kan læses på <https://www.martinus-webcenter.dk/retssag/debatindlaeg.html> . Når kilden kun er et sidetal, henviser det til rådets svarbrev "Svar på kritik" af 30. august 2018.

Men nogle få kommentarer skal dog gøres:

1. Om Martinus eget originale værk

Rådet skriver:

"Og det er åbenbart heller ikke nok, at MI siden 2007 har tilbudt at genoptrykke førsteudgaven eller andre historiske udgaver ved tilstrækkelig efterspørgsel."

(S. 11)

Men det er så også sandt, at rådet og sproggruppen helt seriøst forsøgte at skinlægge Martinus originale værk. Kritikken af dette startede i 2004-2005 og først i 2007 – som en reaktion på den første kritik - kom man så med den lunkne tilkendegivelse, at man kunne udgive det originale værk, hvis der var efterspørgsel efter det.

Det der således kickstartede hele den situation vi nu har i Sagen, var altså, at rådet og sproggruppen helt ville stoppe med at udgive Martinus originale værk eller kildematerialet.

2. Ikke erhvervsdrivende status 1997-2013

Vi synes dog at være enige om, at der var år, hvor lejeindtægten oversteg det aftalte. Rådet mener åbenbart ikke, at det var noget, man aktivt skulle gøre erhvervs- og civilstyrelsen opmærksom på, men at styrelserne kunne finde det på de indsendte regnskaber. Det ved alle bare, at styrelserne ikke gør, fordi de ikke har ressourcerne til det.

Rådet skriver så på s. 7:

”Der er således ikke tale om, at MI ikke har overholdt en aftale, som du skriver. Påstanden giver et falsk billede af MI som udførende en lyssky aktivitet, som myndighederne opdagede i 2013. En grundløs mistænkeliggørelse, som desværre finder adskillige paralleller i andre kritikeres forvrængede opfattelse og fremstilling af MI.”

Men det har jeg jo aldrig sagt eller ment, og jeg skriver i del 1 s.30:

”Nu skal man selvfølgelig tage det roligt, og jeg er jo godt klar over, at mennesker, der kommer ind i Sagen ikke som det primære er optaget af og interesseret i fonde, og at den slags ting derfor sker, når man bliver dårligt rådgivet.”

3. Om demokrati

Rådet skriver på side 6:

”For det andet ville gennemførelsen af andre af dine idéer være direkte brud imod Martinus' ønsker (fx ved at indføre en demokratisk repræsentation på MI),”

Men her har I heller ikke læst, hvad jeg skriver i del 2 på s. 48:

”Selvom der skal foregå en demokratisk proces, hvor alle har mulighed for at sige deres mening, og Sagens viden er tilgængelig for alle, der måtte ønske det, er beslutningen i sidste instans rådets.”

Jeg taler om og argumenterer for et demokratisk sindelag.

4. Om videnskabelige udgivelser og hvorfor MI og rådet på mange punkter fungerer under niveauet i det omkringliggende samfund.

Da jeg begyndte at interessere mig for værkets udgivelse, fandt jeg hurtigt ud af, at det, der står i værket, ikke til fulde er det, Martinus har skrevet. Jeg kunne se, at der var mange forskellige slags ændringer i værket, og jeg kunne se, at det reelt var skjult for omverdenen. Selvom man gør meget ud af at påpege, at der findes rettelseslister, er det kun for dele af værket, mens der for andre dele af værket er lavet ændringer, ingen umiddelbart kan finde. Det er klart, at hvis der

havde været enkelte ændringer, der kunne have været fejl, da havde det været på sin plads at henvende sig direkte til rådet og MI. Da omverdenen selvfølgelig har KRAV på at vide, hvordan verdenshistoriens vigtigste værk er udgivet, er det derfor blevet offentliggjort i takt med, at vi har fundet ud af, hvordan værket reelt er udgivet.

Men i øvrigt er dette et område, hvor vi allerede nu kan se, at den offentlige kritik har medført væsentlige ændringer. Det er jo først efter, at der har været omfattende dokumentation af alle rådets ændringer i værket, at rådet har været nødt til at indrømme, at disse ting er sket. Før disse ting har været bragt frem offentligt, har rådet været tavs omkring det. Det gjaldt allerede med Bisættelse 1989, men her i 2017 og 2018 har rådet medgivet mange af ændringerne, og vi citerer fra rådets notat s.20:

”MI har således indsat stykoverskrifter ved renskrivning af foredragsmanuskripter til artikler og ved bearbejdning af båndafskrifter til artikler. Herudover har vi indsat 21 ud af i alt 144 stykoverskrifter i det udgivne manuskript, Den Intellektualiserede Kristendom, samt indsat stykoverskrifter i 22 ud af 45 artikler i Artikelsamling 1. Alle andre bøger er i forvejen forsynet med styk- eller kapitelooverskrifter, og dette er selvfølgelig ikke ændret ved genudgivelse.”

Og

”Det er dog korrekt, at vi i starten af 90'erne bearbejdede en række båndforedrag (i alt 12) friere, end vi gør i dag, og udskiftede visse ord med vores egne. Denne linje er forlængst ændret, og i dag følger vi nøje vores detaljerede retningslinjer for bearbejdning af hhv. manuskripter (hvor vi alene tilføjer stykoverskrifter) og båndafskrifter (se link ovenfor).”

Det er jo dejligt med en sådan delvis holdningsændring. Men på trods af disse indrømmelser fortsætter ændringer i værket, hvilket vi kan se i de svenske nyudgivelser i 2016 og 2017. Som tidligere beskrevet udgav man i 2016 ”Den intellektualiserede kristendommen” på svensk og stykoverskriften til stk. 6 i denne bog og den danske udgave fra 2004 hedder:

”Tredje testamentet och hjälperen, den helige anden.” eller i den danske bog:

”Det Tredje Testamente og talsmanden, den hellige ånd.”

Men i manuskriptet står:

”Talsmanden ”Den Hellige Ånd” forklaret som ”Det Tredie Testamente””

Rådet gengiver altså ikke Martinus originalmanuskript og ændrer udover åbenlyse fejl.

I samme bog sætter man et forord ind, som Per Thorell har skrevet, selvom Willy Kuijper har skrevet under på, at det ikke må udgives. Vi har altså nu et værk, hvor Martinus ikke er eneforfatter mere, pga. rådet og sproggruppen.

Det er disse ting jeg mener med, at værkets udgivelse er uvidenskabelig og væsentligt under niveauet for udgivelser i det omkringliggende samfund.

Disse ting er jo ikke noget, rådet har ønsket at oplyse om, og når rådet så mener, vi andre i venlighed skal henvende os til rådet med vores indsigelser, så ville vi selvfølgelig, som nævnt, gøre

det, hvis der var enkelte småting, men dette er ikke småting, som man har forsøgt at holde skjult, og det er absolut ikke en venlig, videnskabelig eller kærlig handling at behandle Martinus værker på den måde.

5. Om gavebrevet

Der er så utrolig mange ulogiske påstande fra rådet omkring gavebrevet, som skal forsøges sammenfattet i nogle enkelte korte punkter. Gavebrevet blev lavet for at sikre, at en evt. arving ikke skulle kunne gøre krav på f.eks. Martinus ikke færdiggjorte arbejder. Derfor blev det understreget, at MI havde retten til at færdiggøre uafsluttede arbejder, hvilket selvfølgelig ikke indebar, at MI skulle tilføje deres egne ord og sætninger og redigere rundt på afsnittene. Det det betød var, at MI havde retten til at udgive de ufærdige arbejder..

- A. Gavebrevet blev underskrevet d. 18 juni 1980. D. 17 Juni 1980 godkendte Martinus Aage Hvolbys artikel "Epokegørende træk ved Martinus verdensbillede", hvor det endnu engang slås fast, at det eneste der må rettes er åbenlyse stavefejl.
MI bruger gavebrevet til at postulere, at der må rettes andet end åbenlyse stavefejl – f.eks. tilføjes stykoverskrifter. Men Martinus modsiger ikke sig selv indenfor et døgn, og der er aldrig nogen der har hørt Martinus omtale, at gavebrevet drejer sig om en retningslinje i værkets udgivelse.
- B. Der er således absolut ingen hverken skriftlige eller mundtlige kilder, der understøtter rådet's påstand.
- C. Der er ingen dokumentation fra det første råd – heller ikke fra bestyrelsesprotokollerne, der underbygger det nuværende råd's påstand. Da Henning Laug laver en sammenfatning omkring værkets udgivelse i 1985, nævnes gavebrevet selvfølgelig heller ikke.
- D. I Samarbejdsstrukturen (1992, 2003) mener man ikke, at man skal færdiggøre ufærdige arbejder og citerer Martinus:
"Jeg tror ikke, man skal forsøge at lade nogen lave mine ufærdige manuskripter færdige. Men hvis man kan forstå, hvad jeg mener, må de udgives i ufuldstændig form."
(Samarbejdsstrukturen, 2003, s.94; Rådet, 22/1-74)
- E. Og i et notat om de ufærdige arbejder i 2004 skriver rådet:
"De efterladte skrifter må siges også at høre til den supplerende del af missionen, og det blev flere gange drøftet med ham, hvordan Instituttet med tiden skulle forholde sig til dette materiale. Han svarede hertil som det første, at ingen skulle forsøge at skrive videre på hans uafsluttede skrifter, men han lagde samtidig vægt på, at disse skrifter kunne bruges "hvis man kan forstå, hvad jeg mener", som han udtrykte det (Samarbejdsstrukturen, kap. 13)."

(Udgivelse af Martinus' efterladte skrifter, 10/2004, s.2)

Og også gavebrevet som et formelt dokument var man enig i:

” I juni 1980 tog Martinus initiativ til at få nedskrevet det formelle grundlag for Institutets arbejde med hans værker, herunder overdragelse af ophavsretten samt retten til at færdiggøre ikke afsluttede værker, jf. bilag 2.”

(Ibid, s.7)

Vi ser således, at der frem til oktober 2004 var enighed om, at det eneste, der måtte rettes, var åbenlyse stavfejl (det citerer man i hvert fald stadig i Samarbejdsstrukturen 2003) og at man ikke måtte færdiggøre de ufærdige manuskripter.

Og så kommer det nuværende råd pludselig og siger noget helt andet eller det diametralt modsatte f.eks:

[...] ”men med passussen i gavebrevet om, at MI må ”færdiggøre ikke afsluttede arbejder”, har han altså givet grønt lys for bl.a. at indsætte stykoverskrifter i foredragsmanuskripter (et manuskript er et ikke-afsluttet arbejde, der skal færdiggøres).”

(S.20)

Og hvorfor foretager rådet pludselig denne kovending? Ja det er jo ikke fordi der er kommet ny dokumentation frem, men rådet har jo selv skrevet i de uafsluttede arbejder eller manuskripter og forsøger så at retfærdiggøre dette ud fra gavebrevet, selvom Martinus klart har sagt, at ingen må skrive videre på hans uafsluttede arbejder.

Når rådet skriver, at dokumentation for gavebrevets betydning er unødvendig, bliver det jo helt absurd når rådets nuværende formand Willy Kuijper i 1992, 2003 og 2004 decideret har skrevet under på, at man ikke skal forsøge at lave Martinus ufærdige manuskripter færdige, og at de kun kan udgives i ufuldstændig form. **Dette mente rådet i op til 24 år efter gavebrevet blev underskrevet.** Det er nærmest forstemmende, at være vidne til, hvor upålidelig man kan tillade sig at være i denne Sag.

Afslutning

Jeg er jo godt klar over, at rådet ikke har det nemt, og at det er en meget vanskelig post at besidde, idet man bliver sat til at varetage en moral, der ligger forud for tiden og ens egen udvikling. Derfor har det i hvert fald været intentionen i mine breve at ligge vægt på, at vi alle er ufærdige væsener, og at intet væsen kan gøre for eller gøre noget ved en indsigt, man ikke har. Og selvom meget er gjort forkert i denne Sag, er det også et faktum i Martinus’ verdensbillede, at det forkerte også er en velsignelse og vil bevirke, at tingene senere kan foregå på et højere niveau. Der er ikke noget, der går til spilde, og vi ser, at facit er at ”alt er saare godt”.